

Het boek vol
EigenWijze verhalen

Het boek vol
EigenWijze verhalen

Schrijver: Elizabeth Kayland en Daltonschool XCL Eigenwijs

Coverontwerp: aira-ly11 studio

ISBN: 9789403730097

© Elizabeth Kayland

Dag lieve lezer.

Wat fijn dat je dit boek koos!

Ik zal me even voorstellen: mijn naam is Pip en ik ben verhalenjager.

Je vraagt je zeker af wat dat is. Dat zal ik je uitleggen. Een verhalenjager speurt de wereld af naar leuke, grappige, interessante, gevoelige, enge, bijzondere verhalen. Ik kom ze overal tegen: in de lucht, op zee, in de ruimte, zelfs onder de grond.

Deze keer had ik veel geluk. Ik vond namelijk tien verhalen op één plaats.

Tijdens mijn zoektocht kwam ik terecht in een klas vol jonge schrijvers die barsten van het talent. Hun verhalen zaten zo vol fantasie dat ik ze met jullie wilde delen.

Het eerste verhaal dat ik vond gaat over een tovenaars, een viking, een koning en een generaal. Dit verhaal laat zien dat het niet altijd gemakkelijk is om een ruzie op te lossen, maar wanneer je er kalm over nadenkt zal het je lukken.

Lees het maar, dan kan je het zelf ontdekken.

Hoe Lavaland de vrede bracht

Geschreven door

Tinus, Mats, Vic en Lowie

In het bos waar Lavaland, Magieland en Vikingland samenkomen, staat een geheim ondergronds kasteel. Een keer in de drie jaar komen de koningen van de drie landen op een geheime plek samen om hun zorgen te bespreken en te onderhandelen.

De Vikingkoning, Erik Ruwbaard, bond de teugels van zijn paard vast aan een boom vlakbij de ingang van het kasteel. Met zware stappen liep hij door de met magie bewerkte deur heen. Alleen wanneer je toestemming had van de koningen kon je binnenkomen in het kasteel.

Hij liep door naar de vergaderzaal. Daar wachtte koning Max, heerser van Lavaland, en zijn generaal op hem. Ook de koning van Magieland, koning Jan Bliksem, zat al aan de tafel.

‘Dat duurde lang genoeg’, mopperde koning Jan.

‘Jij zit hier ook nog niet zo lang, Jan’, suste Max de boze koning voor er een gevecht kon beginnen.

Koning Erik gromde en keek koning Jan geïrriteerd aan. ‘Wees blij dat ik er ben.’

Generaal Bolt liet een stapel formulieren op de tafel vallen met een luide knal. Koning Max schraapte zijn keel. ‘We zijn hier vandaag samen gekomen om de vrede tussen onze landen voor nog eens drie jaar te laten doorgaan. Daarvoor moeten we eerst enkele dingen bespreken.’

Koning Erik trok een stoel naar achteren en ging er achterstevoren op zitten. 'Ik wil meer hout.'

Koning Jan lachte luid. 'Eindelijk zijn we het ergens over eens.' Hij haalde een landkaart tevoorschijn van hun koninkrijken. 'Mijn vele onderdanen willen meer bossen in ons land.' Met een knokige vinger wees hij op de kaart naar een kale plek. 'Hier.'

Koning Max wreef over zijn kin. 'Dat is aan de grens in mijn rijk.' Hij keek naar zijn generaal.

Generaal Bolt knikte.

'Oké, maar ik wil in ruil wel al het fruit en de noten die jullie van die bomen in het bos oogsten', stelde koning Max voor.

'Wacht!', riep Koning Erik nors. 'Ik wil die bossen ook. Wij hebben hout nodig voor onze schepen.'

Koning Jan sprong op. Zijn hoofd was zo rood als een tomaat. 'Die mooie bossen worden niet veranderd in vuile boten!'

'Vuile boten?' Met een grote bijl in zijn hand sprong koning Erik op de tafel. 'Zo spreek je niet over onze prachtige schepen.'

Generaal Bolt trok zijn zwaard en koning Max rende tussen de twee ruziënde koningen in met zijn handen omhoog. 'Rustig heren. Dit hoort een vredig gesprek te zijn.'

Mopperend liet koning Erik zich van de tafel af in een stoel vallen. 'Ik was niet degene die ruzie zocht.'

‘Laten we samen rustig nadenken over onze problemen en een oplossing vinden waar iedereen blij van wordt.’ Koning Max rommelde door zijn papieren. ‘Dus koning Jan wil graag meer bossen om tussen te wonen, koning Erik wil meer hout voor zijn schepen en ik heb meer voedsel nodig of vruchtbaar land om voedsel op te verbouwen.’ Hij keek de twee koningen om de beurt aan. ‘Hoe gaan we dit oplossen?’

‘Er hoeft niks opgelost te worden. Als jij die grond toch weg wil, geef het dan aan mij!’, riep de Vikingkoning.

‘Nee, ik wil daar een groot bos planten.’ De tovenaarskoning stampde boos op de grond.

Koning Max voelde dat hij zijn geduld aan het verliezen was. Terwijl de tovenaars en de Viking ruzie maakten, besloot hij dat ruzie maken geen zin had. Hij wenkte zijn generaal dichterbij. ‘Als jullie geen oplossing kunnen bedenken, dan krijgt niemand mijn grond.’

Hij pakte snel zijn spullen bijeen en verliet teleurgesteld de vergadering.

‘Wat doen we nu, majesteit?’, vroeg generaal Bolt terwijl hij de koning op zijn paard hielp. Koning Max keek bedroefd. ‘We gaan terug en bereiden ons voor op het ergste.’

Koning Jan en koning Erik verklaarden elkaar de oorlog en gingen terug naar hun eigen land.

Koning Erik beval iedereen die ouder was dan zestien mee te vechten in zijn oorlog. Hij hield een speech om zijn volk te motiveren. ‘Ze willen ons geen bossen geven. Ze

durven onze prachtige schepen “vuile boten” te noemen. Laten wij dit zomaar toe?’

De menigte brulde boos: ‘Nee!’ Ze stootten met hun vuisten in de lucht.

‘Dat dacht ik ook!’, riep koning Erik met een grijns op zijn gezicht. ‘Laat ons de wapens oppakken en ten strijde trekken, broeders en zusters. We zullen dat land zelf opeisen!’

De mensen schreeuwden boos. Ze waren klaar om te vechten.

Op hetzelfde moment sprak Koning Jan zijn bevolking toe: ‘De Vikingen willen oorlog, dan krijgen ze oorlog! We zullen hen eens laten zien wie er sterker is.’

De tovenaars in het publiek riepen gemotiveerd. Ze sloegen een kans om spreuken te gebruiken niet af.

‘Onze lieve vriend, koning Max van Lavaland, heeft die grond op de vergadering aan ons gegeven. We moeten het opeisen voor de Vikingen het kunnen afpakken’, ging koning Jan verder.

De Vikingen en de tovenaars haastten zich naar het land van koning Max. Koning Jan en koning Erik waren er allebei van overtuigd dat het land van hen was.

Ondertussen bracht generaal Bolt een boodschap naar koning Max. Hij duwde de deuren van de troonzaal open en ging voor de troon van koning Max op een knie zitten.

‘Onze spionnen uit Vikingland en Magieland hebben ons laten weten dat de koningen oorlog willen voeren op uw land, majesteit. Wat zijn uw orders?’

Koning Max stond op van zijn troon en liep heen en weer terwijl hij nadacht.

Generaal Bolt keek zijn koning vragend aan. ‘Als ik mag, majesteit, ik heb een idee’, zei hij.

De koning luisterde naar het idee van zijn generaal. ‘Maak het leger klaar, generaal Bolt’, zei koning Max blij.

‘Gaan we vechten, majesteit?’, vroeg generaal Bolt hem verbaasd.

Hoofdschuddend stapte koning Max naar zijn generaal toe. ‘Mijn lieve neef, wanneer heb ik ooit een ruzie opgelost door te vechten?’

Niet veel later vertrok generaal Bolt op zijn paard. Hij reed met honderd soldaten achter zich naar de plaats waar het oorlog zou worden. ‘Denk eraan:’, riep hij zijn soldaten toe, ‘onze taak is om ervoor te zorgen dat er niemand gewond raakt tot koning Max er is.’

Er klonk luid gejuich op.

Op het land van koning Max kwamen de Vikingen en de tovenaars tegelijk aan. De tovenaars vuurden meteen allerlei spreuken op de Vikingen af. Vuurspreuken, waterstralen, bliksemschichten en meer vlogen door de lucht.

De Vikingen verdedigden zich met hun anti-spreuk-schilden. Ze hadden die schilden bij de vredesvergadering van drie jaar geleden cadeau gekregen.

Roepend renden de Vikingen in volle vaart op de tovenaars af. Ze zwaaiden met hun bijlen.

De tovenaars gebruikten spreuken om zichzelf te beschermen tegen de scherpe wapens van de Vikingen.

Het gevecht was al even bezig toen generaal Bolt en zijn soldaten aankwamen. De soldaten renden het slagveld op en probeerden de Vikingen en tovenaars uit elkaar te halen. Hun betoverde ridderkleding beschermde hen tegen de spreuken van de tovenaars en de stevige kolder die ze droegen zorgde dat ze geen snijwonden kregen van de bijlen van de Vikingen.

Tussen alle vechtende Vikingen en tovenaars hadden koning Jan en koning Erik elkaar eindelijk gevonden. Boos roepend renden ze op elkaar af. Generaal Bolt had hen ook gezien. Met zijn magische zwaard sloeg hij op de grond. Het land werd in twee gesplitst door een grote kloof, recht tussen de twee koningen door.

‘Stop!’, riep generaal Bolt. Zijn stem galmde over het slagveld.

Koning Jan en koning Erik keken verrast naar generaal Bolt.

‘Jullie bevinden je in Lavaland. Volgens de wet van Lavaland hoort onze koning jullie te straffen’, sprak hij luid.

Achter generaal Bolt verscheen koning Max. Hij had een lang stuk opgerold papier bij zich. Naast de koning liep een jongen die een potje inkt met een veer droeg.

‘Gelukkig voor jullie hou ik meer van vrede dan van straffen’, zei koning Max. Vlak voor koning Jan en koning

Erik stond hij stil. Hij rolde het stuk perkament uit. 'Mijn generaal had het briljante idee om dit stuk grond te verdelen onder ons drie.' Hij wees naar generaal Bolt en dan naar het papier. 'Als jullie hier tekenen krijgen jullie elk een stuk van dit land waar jullie mee mogen doen wat jullie willen. Op voorwaarde dat we voor minstens vijf jaar niet meer vechten.'

Koning Jan en koning Erik keken elkaar even aan.

'Daar kan ik mee leven', zei koning Erik. 'Maar dan mag je mijn schepen geen vuile boten meer noemen.'

'Akkoord.' Koning Jan stak zijn hand uit naar de veer en de inkt. Hij schreef in sierlijke letters zijn naam onderaan het perkament. Daarna gaf hij de veer door aan koning Erik. Hij schreef zijn naam in stevige blokletters.

'Dat is dan geregeld', zei koning Max. Hij rolde het perkament terug op en gaf het mee aan de jongen.

Door alle vuur- en waterspreuken was de grond op het land erg vruchtbaar geworden. Koning Max kon er zonder problemen appelbomen, sinaasappelbomen en bananenbomen planten.

Koning Jan plaatste op zijn stuk land een bos van kastanjabomen. Elk jaar verkocht hij de kastanjes aan koning Max. Hij besloot ook de bossen in zijn rijk wat op te schonen door verschillende bomen te kappen. Zo kregen de jonge bomen meer licht en konden die uitgroeien tot stevige bomen. Het gekapte hout verkocht hij aan koning Erik.

Koning Erik koos ervoor om zijn deel van het land nogmaals in drie stukken te verdelen. Op het eerste stuk

plantte hij nieuwe eikenbomen. Elke vier jaar zou hij een nieuw gedeelte van zijn grond beplanten met jonge eikenbomen. Op die manier had hij altijd hout voor zijn schepen. Het zou nog wel even duren voor de eerste bomen groot genoeg waren om er schepen van te maken. Koning Erik was heel blij dat hij het hout van koning Jan kon kopen. Als dank verkocht koning Erik de vis die ze op zee vingen aan hem. Ook koning Max kon voortaan de lekkerste vis kopen bij koning Erik.

Het idee van generaal Bolt had ervoor gezorgd dat koning Jan meer woonplaatsen kon maken, koning Erik had hout voor zijn schepen en de onderdanen van koning Max hoefden nooit meer honger te lijden.

Einde

